Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. свять) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвской".

Предплата у Львовѣ, въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 155. Субота 13 (25) Липня 1891. Рôкъ I.

Ще про болгарску авдієнцію у султана.

Дописуватель *Pol. Cor.* зъ Константинополя такъ пише про авдієнцію болгарскихъ політикôвъ у султана:

Приняте тутешного болгарского посла, дра Вулковича и болгарского міністра фінансôвъ, Начовича по селямлику на авдієнціи у султана мало таку історію: П. Начовичь приѣхавъ до Константинополя, щобы забрати до дому дочку на вакаціи зъ одного тутешного института монастирского. Ще передъ его выѣздомъ зъ Софіи говоривъ президентъ болгарскихъ міністрôвъ, Стамболовъ, зъ представителемъ турецкимъ въ Софіи, п. Решідомъ-беємъ и пôдчасъ розмовы про подорожь Начовича до Константинополя натякнувъ, що было бы дуже вôдповѣдно, колибъ при тôй нагодѣ султанъ принявъ на авдієнціи Начовича, яко болгарского міністра фінансôвъ. Решідъ-бей вôднѣсъ ся въ тôмъ дусѣ до Порты, а великій везиръ Кіяміль-паша, знаный приятель Болгарôвъ заявивъ охоту сповнити бажаня Стамболова. А що, рѣчь природна, не уходило удѣлити самому Начовичеви авдієнціи зъ поминенємъ довголѣтного політичного представителя болгарского княжества, дра Вулковича, принявъ падишахъ послѣднои пятницѣ обохъ достойникôвъ болгарскихъ. Щобы не дати причины до нѣякихъ мильныхъ толкôвъ, невôдзначено жадного зъ нихъ ордеромъ, хочь се звычайно при такихъ нагодахъ дѣє ся.

Якъ звѣстно, россійскій посолъ въ Константинополи, Нелидовъ, уважавъ своимъ обовязкомъ выткнути Портѣ сю авдієнцію. Въ розмовѣ зъ великимъ везиромъ высказавъ вôнъ поглядъ, що авдієнція, дана Вулковичеви и Начовичеви означає змѣну дотеперѣшнои політики Порты супротивъ Болгаріи. Кіямілъ-паша заявивъ, що такій поглядъ зовсѣмъ хибный, бо якъ дръ Вулковичь такъ и Начовичь суть турецкими пôддаными и султанови вôльно после своеи уподобы принимати кождого своего пôдданого. Впрочôмъ дръ Вулковичь єсть заступникомъ а Начовичь членомъ правительства, зъ котрымъ Порта удержує офіціяльнй зносины, отже тутъ годѣ було зъ якои небудь точки погляду вôдмовити жаданю болгарского президента міністрôвъ. Въ подôбнôмъ дусѣ вели ся пытаня и вôдповѣди въ розмовѣ, яку мавъ першій драґоманъ (перекладчикъ) россійского посольства, Ивановъ, зъ міністромъ дѣлъ заграничныхъ, Саидомъ-пашею. Щобы не перецѣнювати послѣдныхъ подѣй, треба мати на увазѣ, що Ивановъ кождого тыждня три або й чотири разы удає ся до Порты, якъ и перекладчики другихъ посольствъ. Для него була отже рѣчь неможлива, не дôткнути пôдчасъ одной зъ такихъ візитъ у Саида-пашѣ справы принятя султаномъ болгарскихъ достойникôвъ. При такихъ обставинахъ бесѣда о якôмсь протестѣ изъ стороны Россіи противъ сеи авдієнціи єсть лишь пересадою такъ само, якъ хибно и невôдповѣдно єсть добачувати въ тôмъ принятю обохъ болгарскихъ достойникôвъ нѣбы якусь ознаку недалекого признаня кн. Фердинанда законнымъ княземъ. Подѣя ся була певно не безъ політичного значѣня, але жадною мѣрою не становить якоись выходовои точки новои розвязки въ болгарскôмъ пытаню. Безъ сумнѣву, що принятємъ обохъ болгарскихъ достойникôвъ хотѣвъ султанъ дати правительству Болгаріи нагороджаючій доказъ своего вдоволеня и прихильности за скрôзь взôрцеве, льояльне и прихильне становище въ послѣдныхъ рокахъ супротивъ Порты.

Хто дивить ся на сю справу зъ тои точки, и догляне вôдтакъ въ тôмъ проявъ для дальшои консолідаціи положеня въ Болгаріи, пôйме сю рѣчь справедливо.

Гостина Русинôвъ въ Празѣ.

Вô второкъ рано оглядали Русины выставу, а ческа „Politik" подає о тôмъ таке справозданє:

„Рускй гостѣ, котрй позавчера приѣхали до Праги и зъ котрыхъ 84 замешкало въ школѣ им. св. Франтішка, удали ся вчера рано о 10 годинѣ черезъ Бельведеръ на площу выставы. За провôдника служивъ имъ п. Вокурка, членъ праского „Сокола" и властитель Ustředni kavárna въ Празѣ. Передъ годиною 11-ою прийшли гостѣ на площу выставы. Ихъ поява сильно зворушила публику, котра зôбралась була дуже численно на приняте ихъ. Колькохъ Русинôвъ и деякй Русинки мали на собѣ живописнй малорускй и гуцульскй строѣ; одягъ той зробивъ велике вражѣнє на присутныхъ. Публика повитала рускихъ гостей заразъ при ихъ входѣ грôмкими окликами, на котрй они вôдповѣдали окликами: At' žiji Čechové! Коли втихомирило ся, повитавъ гостей п. Игнатій Янъ слѣдуючою промовою:

„Братній привѣтъ Вамъ вôдъ комітету першои ческои ювілейнои выставы краєвои въ Празѣ, въ котрого имени я Васъ, дорогй приятелѣ, ту найщирѣйше витаю! Позвольте, що я Вамъ передовсѣмъ нашу щиру подяку зложу за таку далеку дорогу, яку Вы вôдбули, абы пересвѣдчити ся, що ческй братя вчинили для удержаня и охороны доброи славы ческо-славяньского народу *(Славно, славно!)* Мы обходимо тутъ торжественно першій разъ вôдъ часу, коли мы знову яко культурный народъ истнуємо, наше економічне, політичне и культурне вôдродженє. А щобы сю для насъ якъ

ЗА ХЛѢБОМЪ.

ПОВѢСТЬ

ГЕНРИКА СѢНКЕВИЧА.

(Дальше).

Въ краю мѣжь своими хочь бы и все стративъ, єсли бы недуга его знѣвечила, єсли бы дѣти выгнали его зъ хаты, то.... взявъ бы костуръ до руки, станувъ бы пôдъ хрестомъ на роздорожю або при дверехъ якои церкви и спѣвавъ бы: „Боже ласкавый, прийми плачь кровавый!" Переѣздивъ бы панъ, давъ бы шѣстку, панѣ зъ повозу пôслалабы дитинку зъ грошемъ въ рожевôй малôй руцѣ, зъ великими очима, вдивлеными въ дѣда; хлопъ давъ бы пôвъ бохонця хлѣба, баба солонины и можна бы жити якъ птиця, що нѣ сѣє, нѣ оре. Притôмъ якъ бы такъ стоявъ пôдъ хрестомъ, то мавъ бы надъ собою его рамена, въ горѣ небо, а довкола поля и въ тôй тишинѣ сельской почувъ бы Богъ его молитву. А ту въ тôмъ мѣстѣ щось такъ страшно гудѣло, якъ въ якôй великôй машинѣ, такъ кождый ишовъ вперѣдъ, такъ дививъ ся лише передъ себе, що чужои недолѣ нѣхто не побачивъ. Ту попросту дуръ головы бравъ ся, руки опадали, очи не могли побачити всього, що въ нихъ впало, а думка одна не могла другои догонити. Ту всьо було якесь дивне, чуже, вôдпыхаюче и таке розôгнане, що кождый, хто умѣвъ въ тôмъ вирѣ крутити ся, мусѣвъ бы летѣти до кола и розбити ся силою гону, якъ глиняный горнець.

Гей, яка то рôжниця! Въ спокôйныхъ Липинцяхъ бувъ Лавро господаремъ и лавникомъ, мавъ кольонію, поважанє у людей, якутаку лижку стравы щодня, въ недѣлю выходивъ зô свѣчкою передъ вôвтарь; а ту бувъ послѣднымъ межи всѣми, бувъ якъ песъ приблуда на чужôмъ подвôрю, несмѣлый, дрожачій, скуленый и голодный. Въ початковыхъ дняхъ недолѣ неразъ думавъ вôнъ собѣ: „Лѣпше було тобѣ въ Липинцяхъ", совѣсть кричала: „Лавро, чому ты покинувъ Липинцѣ?" Чому? бо Богъ его покинувъ. Нѣсъ бы хлопъ свôй хрестъ, терпѣвъ бы, єсли бы знавъ, що тамъ десь кôнчить ся хрестна дорога. Але вôнъ знавъ добре, що кождый день буде щоразъ острѣйшою карою Божою, и кождого рана освѣтить сонце щоразъ бôльшу нужду его и дѣвчины. Отже що? чи крутити шнуръ, вôдмовити молитву и повѣсити ся? Хлопъ не замыкає очей передъ смертю, але що стане ся зъ дѣвчиною? Коли о тôмъ всѣмъ думавъ, то чувъ, що не лише Богъ его покинувъ, але й розумъ его покидає. Въ тôй темнотѣ, яку передъ собою бачивъ, не було жадного свѣтла, а найбôльшого болю и не вмѣвъ назвати.

Тымъ найбôльшимъ болемъ була туга за Липинцями. Мучила его въ день и въ ночи, а мучила его тымъ страшнѣйше, що не знавъ, що то єсть, чого єму треба, до чого его хлопска душа рве ся и ве ся зъ муки. А єму треба було бору соснового, пôль и хатъ соломою критыхъ, и панôвъ и хлопôвъ и священикôвъ и того всього, надъ чѣмъ висить частина рôдного неба, а до чого серце якъ прыросте, то вôдôрвати его годѣ, а якъ вôдôрве ся, то кровю заливає ся. Хлопъ чувъ, що щось его до землѣ гнете. Часомъ радъ бувъ хопити ся за волосє и товчи головою о муръ, або кинути ся на землю, або выти якъ песъ на ланцуюху, або кликакати якъ божевôльный — кого? — самъ не знавъ. Ось вже згинає ся пôдъ тымъ незнанымъ тягаромъ, вже паде, а ту чуже мѣсто гуде и гуде; вôнъ стогне и Исуса взыває, а ту хреста нѣгде нема, нѣхто не вôдповѣдає, лише мѣсто гуде и гуде, а на тапчанѣ сидить дѣвчина, очима вдивилась въ землю, голодна, але терпить тихо. Дивна рѣчь! Сидѣли зъ дѣвчиною все разомъ, а часто цѣлыми днями не обзывалось одно до другого анѣ словомъ. Жили, якъ бы гнѣвали ся. Зле и тяжко було имъ такъ жити, але о чôмъ мали говорити? Ранъ незагоєныхъ лѣпше не тыкати. Хиба

також и для Васъ важну хвилю въ гôдный способъ почтити, выбудували мы сю величаву будову, котра присвячена працы ческого народу. Вôдъ сеи хвилѣ перестаемо бути проклятымъ, незнанымъ и уподлѣдженымъ народомъ, якимъ мы були до теперь. Дякуємо Вамъ дорогй братя и приятелѣ, що й Вы також порозумѣли сю важну хвилю. Витаючи-жь Васъ на сѣй святôй почвѣ першого спôльного предпринятя цѣлого ческого народу, кличемо Вамъ: „Na zdar! Slava! Многая лѣта!“ (*Не умовкаючй оклики*: Slava! Na zdar Rusinum!)

У вôдповѣдь на сей привѣтъ промовивъ проф. Вол. Шухевичь (почески): „Позвольте Впов. панове, закимъ переступимо гостинняй пороги того мѣсця, де Вы зложили доказы высокои цивілізаціи, невтомимои працѣ надъ подвигненемъ свого народу, де зложеный трудъ и праця рукъ того народу, — щобъ я Вамъ на тôмъ мѣсци именемъ „Львôвского Бояна“ подякувавъ за Вашу ласкавôсть для насъ, за Вашу сердечнôсть, якои доказы мы на кождôмъ кроцѣ, вôдъ коли стали на земли короны Вацлава, дôзнаемо. Спаси-Бôгъ Вамъ за те! Позвольте и намъ сказати, зъ чимъ мы до Васъ прибули. Ото щобы зложити Вамъ доказы нашого высокого поважаня для народу ческого. Мы, у всхôднôй части Европы, колись нарôдъ найбôльше культурный, — нарôдъ, що пышаєсь найдавнѣйшою історією, — нарôдъ, що творивъ для заходу муръ противъ наѣздôвъ бисурманôвъ, — нарôдъ, що борючись за христіяньство, зôллявъ всѣ закутки своеи землѣ горячою своєю кровію, — нинѣ, на жаль, живемо лишь споминомъ тыхъ часôвъ. А той споминъ зôбраный у нашôй пѣсни, що ллєсь великою струєю по всѣхъ усюдахъ, де бє серце руске, де бє живчикъ рускои крови! Пѣсня та — се найдорожше, що нашь нарôдъ посѣдає и чимъ величаєсь. Въ нѣй выспѣвали мы долю и недолю нашу, славу нашихъ предкôвъ, завзяте нашого Козацтва, радôсть и тугу — словомъ, она вôдгомôнъ наша серця, она серце наше. Се наше серце привезли мы Вамъ въ дарѣ! Приймѣть его такъ щиро, якъ щиро мы его передъ Вами розкрываемо. Те серце складає Вамъ такй бажаня: Будьте народомъ достойнымъ Вашои героичнои традиціи! Культурный трудъ Вашь уже нинѣ выявляє ся силою въ Европѣ. Розвôй економічный Вашого народу дає нову поруку силы и значѣня Вашого, дає поруку, що Вы станетесь крѣпкимъ забороломъ Славяньства въ австрійскôй монархіи, що буде прикрасою Славяньства! Най живе нарôдъ ческій!“ (*Неумовкаючй гучнй оклики:* Slavno Čechům *а въ вôдповѣдь рôвно-жъ гучнй:* Ať žijí Rusíni! Slava Rusinum!)

Вôдтакъ гостѣ пôдъ проводомъ панôвъ И. Книжика, И. Яна, Бондіого и Седляка, до котрыхъ пôзнѣйше прилучивъ ся и п. Неквасиль, пôйшли оглянути выставу. Променада йшла коло ретроспективнои выставы и „ческои халупы“, дальше коло грядокъ рожь, огороду та правого крыла промысловои палаты до долѣшнои части выставы. Ту численне товариство оглянуло величезну голову цукру выставу машинъ, потôмъ „Паньскою улицею“ перейшло до выставы господарскои, а зъ вôдси попри лѣсный и рыбный павільонъ до павільону ґр. Гарраха. Тымъ павільономъ Русины дуже заинтересувались а се тому, бо въ недѣлю були въ замку ґрафа въ Градку коло Неханичь и тамъ зазнали величавого принятя. Панъ ґрафъ, будучи тогды въ Празѣ, приславъ имъ телеґрафічно свôй привѣтъ въ рускôй и ческôй мовѣ: „Витаю Васъ сердечно! Многая лѣта братамъ Русинамъ! Графъ Гаррахъ.“ Черезъ те имя ґр. Гарраха стало мѣжь Русинами популярне и они оповѣдали зъ великимъ одушевленемъ и поважанемъ о любôмъ ческôмъ маґнатѣ.

Хочь першй обзорины выставы мали лише на цѣли, щобы гостѣ зорієнтувались на выставѣ, то таки Русины не дались вôдтягнути, щобъ не вôдвѣдити насамперѣдъ павільонъ ґр. Гарраха. Оглянувши его, пôйшли всѣ до центральнои палаты. Тутъ тая интересна ґрупа уставилась на широкихъ сходахъ, абы знято зъ неи фотоґрафію. Вôдтакъ увôйшли до центральнои палаты. Проф. Кличка загравъ на орґанахъ руску народну пѣсню: „Не ходи, Грицю, на вечерницю“. Урадуванй пристанули Русины, а якъ пѣсня скôнчилась оплескували, и еи повторено. Тымчасомъ уставились въ колесо члены „Бояна“ и якъ тôлько перестали органы грати вôдспѣвали тую саму пѣсню такъ, що публика, яка нагромадилась за той часъ въ центральнôй палатѣ, загремѣла оплесками.

Зъ центральнои палаты удались гостѣ до реставраціи Петцольда на обѣдъ. По обѣдѣ роздѣлились на поодинокй ґрупы, щобы докладно оглянути выставу. Потôмъ около 9 годины вечеромъ зôбрались передъ реставраціею Петцольда и удались разомъ передъ фонтану. Тамъ засѣли въ музичнôмъ павільонѣ. Тысячѣ зрѣтелѣвъ стояли тѣсно коло себе передъ долѣшнымъ басеномъ и витали Русинôвъ ентузіястичными окликами. Коли фонтана зачала бити, загремѣли вôдъ Русинôвъ оклики: „Славно! Слава Чехамъ!“ При кождôй комбінаціи красокъ фонтаны розлягались тй оклики, а имъ у вôдповѣдь: „Ať žijí Rusíni!“ Ентузіязмъ не дасть ся описати. А коли гра фонтаны перестала, всѣ заспѣвали: „Kde domov můj?“ а потôмъ: „Bývali Čechové“. Въ пôднесенôмъ настрою вертали опôсля всѣ до мѣста. По дорозѣ спѣвали: „Hej slovane!“ — а школярѣ, що вертали зъ выставы, спѣвали свои школярскй пѣснѣ и такъ мѣшались мѣжь собою звуки, поки всѣ не розпращались.

Нинѣ передъ полуднемъ (т. є. въ середу) було товариство „Боянъ“ при ґенеральнôй пробѣ до нинѣшного концерту въ народнôмъ театрѣ, а прочй Русины будуть оглядати мѣсто. Вечеромъ вôдбуде ся въ „Мѣщаньскôй Бесѣдѣ“ товариства вечеря, въ котрôй возьмуть участь також Сербы, (котрй о день скорше въ числѣ около 200 осôбъ прибули до Праги).

Про гостину Русинôвъ въ околици Кралевого-градця доносить оденъ очевидець такъ:

Въ Градку оглянули мы палату ґр. Гарраха, де выдѣли богато цѣкавыхъ рѣчей и по малôй перекусцѣ подяковавши господареви телеґрафічно за хлѣбъ и сôль, поѣхали мы до мѣсточка Неханичь (Nechanice), витанй навѣть по дорозѣ горстками людей, що умисно тутъ зôбрались на нашь приѣздъ. Зъ дороги видко вже широке боєвище пôдъ Садовою, Проблюзомъ, Хлюмомъ та Кралевымъ-градцемъ. Околиця представляєсь майже рôвниною, лише згаданй мѣсцевости розложились по незначныхъ, пологихъ и подовгастыхъ высшихъ валахъ. Тутъ стояло въ 1866 р. лѣве крыло арміи австрійскои, зложене зъ Сасôвъ и головно полкôвъ рускôхъ. Тутъ ударивъ на нихъ прускій ґенералъ Вітенфельдъ, розбивъ Сасôвъ, а вôдтакъ на прочй вôддѣли (отже и рускй), що стояли довкола низше положенои Садовы. Въ Неханичахъ стояла зновъ тріюмфальна брама (Vítajte nám!), а при нѣй множество народу. Мы въѣхали въ ринокъ, супроводженй всюды окликами. Домы удекорованй хоругвами, зъ вѣконъ кидано на насъ цвѣтами. Офіціяльне приняте вôдбулось на ринку передъ театромъ мѣсточка, що числить ледви надъ 2000 мешканцѣвъ. Музика заграла: „Kde domov můj!“, на естраду выступивъ староста мѣста п. Кароль Бокъ и зновъ на братнôй земли поздоровивъ братôвъ Русинôвъ; — вôдповѣвъ проф. Шухевичь зъ подякою. Въ тôй хвили явилась передъ нами вся молодѣжь школьна мѣсцева зъ учительками и депутація красавиць Неханицкихъ, всѣ святочно прибранй и зъ подарунками вѣнцѣвъ и китиць. Въ салѣ театральнôй вписались мы въ пропамятну книгу, зôйшли вôдтакъ зновъ на долину и тутъ при свѣтлыхъ промовахъ, вручено bratřím Rusínům Památník, пôдписаный кôльканацятьми товариствами мѣсцевыми. Тутъ мусѣла зновъ зазвенѣти и руска пѣснь, котру, розумѣєсь, нагороджено не то френетичными оплесками и окликами, але формальнымъ крикомъ, вывиванємъ капелюхôвъ и маянємъ хустокъ. Змѣстъ рѣчи п. Неханика, що вручивъ намъ Památník, бувъ дуже сердечный.

Теперь рушили мы всѣ походомъ на сусѣдну Горку, де бувъ заходомъ рады мѣскои

о тôмъ, що нема вже анѣ гроша въ кишени, анѣ бульбы въ печи, анѣ порады въ головѣ.

И помочи не зазнали вôдъ нѣкого. Въ Новôмъ-Иорку жие Полякôвъ дуже богато, але нѣхто зъ богатшихъ не мешкає въ околицяхъ Чаттамъ-Скверъ. Вправдѣ въ другôмъ тыжни по приѣздѣ пôзнали двѣ родины польскй, одну зô Шлезка, а другу зпôдъ самого Познаня, але й они вже здавна примирали зъ голоду. Родинѣ зô Шлезку, померло вже двоє дѣтей, третє було хоре, а таки вôдъ двохъ вже тыжнѣвъ спало зъ родичами пôдъ аркадою мосту. А всѣ живили ся лише тымъ, що найшли на улицяхъ. Пôзнѣйше взяли ихъ до шпыталю и не знати, що зъ ними стало ся. Другôй родинѣ також зле вело ся, а навѣть гôрше, бо батько пивъ. Марися ратувала жѣнку, поки могла, а теперъ вже сама потребувала помочи.

Могли вправдѣ обоє зъ батькомъ пôти до польского костела до Гобокенъ. Бодай священикъ давъ бы о нихъ иншимъ знати, та чи й знали они, що єсть якійсь костелъ и польскій священикъ? Чи могли зъ кимъ розмовити ся, когось спытати ся? И такъ кождый выданый грôшь бувъ неначе степенемъ по сходахъ, що вели въ пропасть нужды.

Сидѣли въ тôй хвили, вôнъ при печи, она на соломѣ. Минула одна година и друга. Въ комнатѣ ставало щоразъ темнѣйше, бо хочь то було полудне, але мрака пôднималась зъ воды, якъ звычайно на веснѣ, тяжка и проймаюча. Хочь на дворѣ було вже темно, а обоє дрожали вôдъ холоду. Вкôнци Лавро стративъ надѣю, чи що найде въ попелѣ.

— Марисю, — сказавъ — не можу вже выдержати и ты не выдержишь; пôду надъ воду дерева наловити. Напалимо въ печи, а може знайду що ѣсти.

Не вôдповѣла нѣчо, отже пôшовъ.

Научивъ ся вже ходити до пристани и ловити куснѣ дощокъ вôдъ пакъ и скринь корабельныхъ, котрй вода выкидає на берегъ. Такъ роблять всѣ, котрй не мають за що купити угля. При тôй ловли часто его тамъ потурбовали, а часто й нѣ. Часомъ лучало ся найти що и до ѣды, деякй останки зôпсутои ярины, выкиненои зъ кораблѣвъ, а притôмъ, коли вôнъ такъ ходивъ въ мрацѣ и шукавъ, чого не згубивъ, то часомъ забувавъ на свою недолю и тугу, що найбôльше зъ всього его мучила. Вкôнци прийшовъ надъ воду, а що то була пора *ленчу*,[1]) то надъ берегомъ крутило ся лише кôлькохъ малыхъ хлопцѣвъ. Хочь они зачали сейчасъ кричати на него, кидати чорнымъ болотомъ и черепахами, але не могли его оббити. Богато рôжныхъ дощинокъ колисало ся на водѣ: одна филя приносила ихъ, а друга вôдносила на глубѣнь. За короткій часъ наловивъ ихъ досыть.

Хитали ся на водѣ и якісь купки зеленй; може й було въ нихъ що до ѣды, але не мôгъ ихъ дôстати, бо були легкй и не припливали до берега. Хлопцѣ закидали на тй купки шнуры и такъ притягали до себе; а вôнъ шнура не мавъ, дививъ ся лише лакомо и ждавъ, поки хлопцѣ не вôдôйдуть. Потôмъ переглядавъ останки ще разъ и зъѣдавъ, що дало ся зъѣсти. О тôмъ, що дѣвчина не ѣла, вôнъ и не думавъ.

Але доля мала ему усмѣхнути ся. Вертаючи до дому стрѣтивъ великій вôзъ зъ бульбами. Вôзъ заспрягъ въ дорозѣ до пристани въ выбоинѣ и не мôгъ рушити ся. Лавро хопивъ за сприхи и зачавъ зъ вôзникомъ пхати колеса. Тяжко було, ажь его въ крижахъ заболѣло, але въ кôнци конѣ сѣпнули, вôзъ выскочивъ, а що бувъ наладованый зъ чубомъ, то высипалось зъ него досыть богато бульбъ и впало въ болото. Вôзникъ анѣ не думавъ ихъ збирати, подякувавъ Лаврови за помôчь, крикнувъ на конѣ: Get up! и поѣхавъ.

Лавро кинувъ ся сейчасъ на бульбы, назбиравъ ихъ сквапно дрожачими руками, поховавъ за пазуху и заразъ вôдрада вступила въ его серце. Въ голодѣ найденый кавалецъ хлѣба выдає ся найденымъ щастемъ; тому вертаючи домôвъ, воркотѣвъ хлопъ тихо:

(Дальше буде.)

---

[1]) Lunch - друге снѣданє.

приготовленый спôльный обѣдъ. Соколы зъ прапоромъ и множество депутацій зъ всеи околицѣ супроводили насъ при гомонѣ музики. Знову закинено насъ цвѣтами. Знову увесь ринокъ и улицѣ загремѣли ческимъ: Na zdar! Въ часѣ обѣду на Горцѣ услугували гарнѝ дѣвчата пристроєнѝ въ краснѝ мовьбы ґаздиньскѝ убраня. Се були доньки мѣсцевыхъ горожанъ, дѣти образованѝ и елеґантнѝ, зъ котрыми наша молодѣжь гнеть навязала живый розговôръ, за що доведились имъ и ленты и цвѣты. Женщинамъ нашимъ услугували самѝ горожанки неханицкѝ. Всюда панувала сердечнôсть и веселôсть. Музика грала безперестанно. По обѣдѣ спѣвавъ мѣсцевый хоръ ческѝ пѣснѣ, на що „Боянъ“ вôдповѣдавъ своєю пѣснею. Тутъ тоастовано на взаимнôсть обохъ народôвъ и на розвôй Руси. Жѣнокъ нашихъ увѣнчано дубовымъ вѣнцемъ зъ написею зъ цвѣтôвъ: „Здравствуйте“!

Походъ рушивъ теперь повозами на сусѣднѝ села назадъ до Кралевого-градця. По дорозѣ знову овацій всякого рода и оклики. За хвильку станули мы и зôйшли на бôкъ, щобъ оглянути памятникъ Жижки зъ Троцнова, що стоить на тôмъ мѣсци, де герой гуситскій таборувавъ колись. Участники прогульки побрали собѣ на спôминъ листки зъ деревъ, що окружають памятникъ сей. Пôдъ вечеръ прибули мы въ Кралевый-градець, прикрашеный фляґами, повитанѝ знову окликами здвигу народу.

Переглядъ політичный.

Міністерство торговельне, для справъ зелѣзничныхъ, удѣлило бурмістрови въ Коросьнѣ, дрови Авґустови Левàковскому, концесіи на вступнѝ роботы технічнѝ въ пôдприємствѣ будовы льокальной зелѣзницѣ зъ Дуклѣ на Коросно до Пшибôвки.

На мѣсце президента морского уряду въ Триєстѣ, по спенсіонованôмъ президентѣ баронѣ Альбери, заименовано Ернеста Бехера, совѣтника міністерства торговлѣ, котрый, будучи вже вôдъ довшого часу придѣленымъ до службы при тôмъ урядѣ, мавъ нагоду пôзнати вѣсе єго аґенды и вôдносины того портового мѣста.

До кодифікацийного выдѣлу въ Петербурзѣ, внесено справу узысканя и утраты пôдданьства: хто хоче приняты пôдданьство россійске, обовязаный понимати обовязки пôданого и знати языкъ державный.

На послѣднôмъ засѣданю православного синоду, котре вôдбуло ся въ Москвѣ, постановлено противъ штундистамъ ужити средствъ найенергічнѣйшихъ. Синодъ поручає директорамъ фабрикъ орґанізацію товариствъ релігійныхъ межи робôтниками, середъ котрыхъ ширить ся штунда.

Россійскѝ дневники звертають особлившу увагу на статью бруксельского *Norda*, котрый загально уходить тамъ за явный орґанъ россійскои дипльоматіи и выражають ся зъ великимъ вдоволенємъ, що той дневникъ выразно заявивъ ся за проєктомъ оборонного союза Россіи зъ Францією. *Nord* каже, що теперѣшна хвиля сприяє выконаню такои комбінаціи політичнои. Якъ довго можна було рахувати на зворотъ въ политицѣ италіяньскôй, россійска дипльоматія не потребувала спѣшити ся, а Французы заняли розважне становище выжидаюче. Теперь же, коли Италія звязала ся умовою ажь до 1896 р., Анґлія веде переговоры не лишь зъ Италією але и Австрією, було бы нерозумно держати ся політики свобôдной руки. Формальный союзъ зъ Францією єсть конче потрѣбный вже хоть бы тому, щобы другорядні державы не дати втягнуть пôдъ впливъ тридержавного союза, котрый выскує вже кредитъ якъ банкирска фірма и може уґрупувати около себе новѝ силы. Звѣстна — каже *Nord* — рѣчь, що нѣмецка дипльоматія не засыпляє справы, але вербує въ ряды середно-европейскои лиґи не лишь Бельґію, Швецію зъ Норвеґією, Румунію, Болгарію, Голяндію, Испанію, Грецію, але и Данію. *Nord* обавляє ся, що єсли Россія и Франція схотять вдоволити ся лише плятонічною вымѣною симпатій, то державы союза могуть легко узброити противъ нихъ бôльшу часть державъ другорядныхъ, а тѝ що симпатизують зъ Россією и Францією, видячи ихъ нехôть до союза, останутъ въ найлѣпшôмъ разѣ неутральнѝ.

Зъ Атинъ доносять до *Polit. Corr.*, що тамъ въ політичныхъ кругахъ звертають велику увагу на рухъ анґлійскои фльоты. Значна єи часть уже вôдъ кôлькохъ тыждневъ перебуває на водахъ кретиньскихъ, а теперь має злучитись зъ нею и та ескадра, котра була недавно въ адріятицкихъ портахъ. Адміралъ Гопкінсъ дôставъ позволенє вôдъ грецкого правительства на торпедовѝ вправы зъ ескадрою въ заливѣ Навплія.

Новинки.

— **Именованя.** Міністеръ просвѣты именувавъ Густава Фінґера учителемъ ц. к. фаховои школы промыслу деревного въ Закопанôмъ въ характерѣ дѣйстного урядника державного въ XI кл. ранги.

— **Цѣсарскѝ стипендіи** розданѝ будуть зъ початкомъ школьного 1891/92 р. помѣжь убогу молодѣжь університетску, у Вѣдни, Львовѣ, Загребѣ и Инсбруку, на всѣхъ чотирохъ выдѣлахъ, — поодиноко, въ золотѣ, зъ фондаціи Найвысшихъ Именъ Францъ Іосифа и Елисаветы. Власноручнѝ подания внести треба до Єго Цѣс. и Кор. Апостольского Величества до 31 серпня с. р. до K. und k. General-Direction des A. h. Fonds, k. k. Hofburg, Wien и залучити: 1) метрику хрещеня, або метрикальный вытягъ; 2) вѣродостойне свѣдоцтво убожества зъ вымѣненємъ стану маєтковыхъ и фамілійныхъ вôдносинъ родичѣвъ, а сироты свѣдоцтва власти опѣкунчои о засôбности пупиля; 3) свѣдоцтво зложеного испыту зрѣлости а слухателѣ університетскѝ свѣдоцтва кольоквій, або испытôвъ державныхъ зъ другого пôвроку школьного 1890/91. Крôмъ того треба вымѣнити въ поданяхъ, чи убѣгаючій ся має вже яку стипендію або пôдмогу зъ публичныхъ касъ, а тѝ що розпочинають студіи університетскѝ, якимъ студіямъ фаховымъ намѣряють посвятити ся. Першеньство мають початкуючѝ академики.

— **Стипендіи рôльничѝ.** Ц. к. Міністерство рôльництва оголошує два конкурсы: 1) на 3-лѣтну стипендію о рôчныхъ 250 зр. для ученикôвъ рôльничого заведени наукового „Francisco-Iosephinum“ въ Медлінґу. (До подань долучити доказъ призволеня родичѣвъ або опѣкунôвъ, доказъ укôнченыхъ, що найменче 16 лѣтъ и образованя вôдповѣдаючого 4-ôй клясѣ низшои ґімназіи зъ добрымъ успѣхомъ, а пожадане также булобы и свѣдоцтво хочь трошки знаня практичного); 2) на двѣ, 2-лѣтнѝ стипендіи о рôчныхъ 250 зр. зъ фондаціи Имени Ихъ Вел. Цѣсаря и Цѣсаревои для ученикôвъ школы огородництва Elisabetheum, полученои зъ школою Francisco-Iosephinum въ Медлінґу. (До подань долучити призволенє родичѣвъ, доказъ укôнченои зъ добрымъ успѣхомъ школы народнои, скôнченыхъ 15 лѣтъ вѣку, фізичнои здôбности и довшои практики въ заводѣ огородничôмъ. Подаватись треба найдальше до 31 серпня ср. до дирекціи школы Francisco-Iosephinum въ Медлінґу и тамъ можна засягнути близшихъ информацій.

— **Громадѣ Потôкъ великій,** повѣту старомѣского, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь на реставрацію дочернои церкви въ Панчулцѣ малой 50 зр. запомоги.

— **Даръ цѣсарскій.** Є. Вел. Цѣсарь жертвувавъ зъ приватныхъ фондôвъ на кождый зъ трохъ реформованыхъ монастирѣвъ: въ Добромили, Лавровѣ и Крестинополи по 500 зр.

— **На львôвскôмъ університетѣ** одержавъ оногды професоръ ґімназіи въ Станіславовѣ п. Фр. Майхровичь, родомъ зъ Калуша, степень доктора фільософіи.

— **Огнѣ.** Дня 20 с. м. навѣстивъ великій огонь мѣсточко Бѣлый Камѣнь въ повѣтѣ золочѣвскôмъ. Въ огни згорѣли 70 будынкôвъ господарскихъ.

— **Изъ старыми грошми** заѣхавъ якійсь селянинъ зъ Галичины, Махловскій, ажь до Ишль и хотѣвъ вручити тамъ Є. Вел. Цѣсареви, повертаючому саме тодѣ въ польованя, — прошенє о позвôлъ, вымѣняти 16 старыхъ и вышлыхъ въ обѣгу пятьдесятокъ въ касѣ банковôй. Поліцiйный инспекторъ Ґансінґеръ хотѣвъ здержати селянина, що намагавъ ся конче дôстати ся до цѣсарского повозу, але селянинъ зачавъ опирати ся и се такъ розгнѣвало инспектора, що упавъ трупомъ на мѣсци, раженый параліжомъ.

— **Поправка похибки.** Въ ч. 153 въ „Подяцѣ“ зайшла черезъ недоглядъ коректора немила похибка выдруковано въ 9 рядку зъ горы замѣсть „панямъ Окуневскимъ“ — пани Окуневскôй а въ 13—13 рядку замѣсть: „и о. Шанковскому“ — и Маньковскому, що симъ справляємо.

Всячина.

— **Борôвка яко лѣкъ.** Въ новѣйшихъ часахъ, коли наука взагалѣ а особливо хемія значно поступила на передъ и вôдъ коли настала тѣснѣйша звязь зъ далекими краями, вышли давнѝ лѣки зъ уживаня и зôйшли хиба лишь до ряду т. зв. лѣкôвъ домашныхъ, або таки пôйшли зовсѣмъ въ непамять, ихъ заступили дорогѝ лѣки заграничнѝ, котрѝ неразъ приносять такій самъ хосенъ якъ давнѝ нашѝ. Теперь, видко, зачинають лѣкарѣ вертати поволи до нашихъ давныхъ лѣкôвъ, бо показуєсь, що и у насъ єсть не одно зѣле, котре за добрый лѣкъ служить. Отъ такимъ добрымъ лѣкомъ може бути и наша борôвка чорниця, або такъ званый „яфинникъ“, котра доставляє намъ смачныхъ ягôдъ званыхъ чорницями або яфинами. Ягоды тѝ уживають ся теперь по найбôльшôй части лишь на страву до пироговъ або зъ нихъ варять зупу та роблять ґалярету, але на великопаньскѝ столы она не заходить, бо разъ не уважають той овочь за „знаменито вкусный“, а вôдтакъ чорнѣють вôдъ неи зубы и губы. У насъ однакожь сихъ ягôдъ єсть подостаткомъ, а такъ само въ лѣсахъ ческихъ и стирійскихъ уживають сихъ ягôдъ дуже часто не лишь на страву але и на лѣкъ. На всходѣ уживають ихъ ще нинѣ яко знаменитый лѣкъ. Чорницѣ сушать ся або заварюють ся въ цукрѣ на густу масу рôдъ повилъ и такъ переховують ся яко лѣкъ противъ недугъ кишковыхъ особливо противъ бѣгунки. Народъ простый не пытає для чого, але видить, що она помагає, и уживає єи. Але теперь взявъ ся и вѣденьскій професоръ дръ Вінтерніцъ доходити близше свойства чорницъ уживаючи ихъ не лишь въ тыхъ недугахъ, въ якихъ народъ уживає, але такожь и въ другихъ а именно въ такихъ, въ котрыхъ звычайно уживаєсь сôль цинкова. Борôвка має въ собѣ богато ґардовины и длятого варъ зъ неи єсть добрый на полоканє горла и взагалѣ на такѝ недуги де потреба лѣку, котрый стягавъ бы болонки слизовѝ, якъ н. пр. въ бѣгунцѣ або такихъ запаленяхъ, при котрыхъ выдѣляєсь богато слизу зъ людского тѣла. Але розслѣды проф. Вінтерніца зôйшлись и зъ розслѣдами другого ученого вѣденьского проф. Мозетиґа, котрый слѣдивъ знову за тымъ чи не далось бы знайти якои такои краски, котра бы не шкодила людскому тѣлу а въ декихъ слабостяхъ, выдѣляючись зъ тѣла давала знакъ, що чоловѣкъ дѣйстно на ту а ту слабôсть занедуживъ. Проф. Вінтерніцъ и єго асистенты выкрили отже, що краска зъ ягôдъ борôвки, зъ яфинъ въ трохъ родахъ слабостей може дати добру прислугу лѣкареви. Дослѣды тѝ ще не закôнчили ся, але що чорницѣ суть зовсѣмъ нешкôдливѝ, то можна буде и дальше пробы робити а може бути, що борôвка стане ще дуже важнымъ лѣкомъ и вартôсть єи пôйде дуже въ гору.

Телеграмы.

Вѣдень 24 липня. У ґр. Кальнокого вôдбувъ ся обѣдъ, на котрôмъ були репрезентанты Швайцаріи и Нѣмеччины, що ведуть переговоры торговельнѝ, и кôлькохъ высшихъ урядникôвъ зъ міністерства дѣлъ заграничныхъ.

Петербургъ 24 липня. Вчера въ полудне приѣхала до Кронштадту француска ескадра и єи повитано ентузіястично. Зъ Парижа наспѣла вѣсть, що Карно велѣвъ вôддати Россіянамъ двѣ хоругви церковнѝ, забранѝ въ кримскôй войнѣ въ Евпаторіи, котрѝ доси переховувались въ церквѣ Нотрдамъ. Парискій архіепископъ призволивъ на то.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимае Контора **Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

АПТЕКА ПÔДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручає:

Знаменити средства до консервованя зубôвъ и яселъ и удержаня ямы губнои въ цѣлковитôй чистотѣ, именно

Вода анатеринова, настôй на зѣляхъ антисептичныхъ, а также и **вода салицилова**, котрои пару капель розпущенныхъ въ шклянцѣ воды, по выполоканю губы усуває зъ неи непріятный смакъ, а также забеспечує ясла передъ всѣми **слабостями.**

Порошокъ до зубôвъ салициловый и зъ руты надає зубамъ снѣжну бѣлость и не ушкоджуючи цѣлкомъ шклива хоронить ихъ передъ спорохнѣлостію.— Цѣна шкатулки 25 и 35 кр.

ЗАВÔЗВАНЬЕ!

Въ протягу 24 годинъ

можна зъ всякою запорукою вы губити всякій родъ **щурôвъ, мышей домовыхъ и пôльныхъ, швабôвъ, караконôвъ, блощиць** и т. д. якъ и всякій родъ **домовыхъ и пôльныхъ насѣкомыхъ шкôдливыхъ** за помочею найновѣйшихъ вынайденыхъ ц. к. прив. препаратôвъ.

Высылає ся за послѣплатою або за готôвку платну у Вѣдни.

Правдиві можна лишень получити въ

Хем. Лябораторіи у Вѣдни
VIII Bezk. Tigergasse Nr. 22.
де выраблиють ся всяки выробы хемични и на всяки рецепты выдають ся лѣкарства.

Мешканьцѣ Львова!

можуть хôснувати ся знаменитымъ вынаходкомъ

проф. Соксельета

МОЛОКО

стерилизоване

пôсля методы того професора, єсть найлѣпшимъ зъ штучныхъ кормôвъ для немовлятъ и заступає цѣлкомъ корм грудный.

Дѣти, скормлені тымъ молокомъ не слабують на жадні слабости жолудкові або кишкові и въ загалѣ не пôдлягають такъ легі слабостямъ.

Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 зл.

Молоко коштує найменше два разы тôлько.

Проспекта и поясненя даромъ. Замовленя пріймає

Контора Льеопольда Литыньского,

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14 (побôчь Центральнои Кав'ярні)

ЗАКЛАДЪ

ДИЕТИЧНО-ГИГІЕНІЧНЫЙ

ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО

у Львовѣ,

Канторъ при улици Валовôй ч. 14.

поручає **французскій курацiйный**

COGNAC

по **3** зр. а. в. фляшка.

MALAGA

въ оригінальныхъ фляшкахъ 3/4 літров. по 2 зр. 60 кр.

Также поручає превосходне средство диететичне

КЕФИРЪ

правдивый, спорядженый зъ грыбкôвъ кавкаскихъ.

Замовленя на провинцію залагоджують ся вôдворотною почтою.

КОСЫ зъ маркою „КОСАРЬ“

зъ англійскои срѣбно-сталѣ (Silver-Stell)

розсылає выключный складъ фабричный для Австро-Угорщины!!!

Л. Мінцера въ Дрогобичи

(Галичина)

Тî косы вôдзначують ся *легкостію подвôйнымъ гартомъ, остротою и суть майже не до зломаня.* Одно поклепане выстає на довшій часъ. Навѣть безъ попередного клепаня надають ся до остреня. За одноразовымъ заправленемъ (острымъ камѣнемъ) косять до 120 крокôвъ и найтвердшî травы гôрскі.

За доброту кождои косы пріймає ся повну пoруку.

Косы доставляє ся у формѣ краєвôй и въ довготахъ довôльныхъ по цѣнахъ:

Довгота	62	65	70	75	80	85	90	95	100 ctm
Цѣна шт.	1·—	1·5	1·10	1·20	1·30	1·40	1·50	1·60	1·70 злр

Брусы дô остреня 15 кр.

Высылка скора **лишь за готôвку або послѣплатою** почтою або зелѣзницею; фрахтъ вôдъ однои косы выносить 2 до 3 кр. при вôдборѣ що найменше 10 штукъ. — Численнî листы похвальнî доручає ся до пересылки.

Осторога передъ обманьствомъ!!! Правдивî суть лишь косы зъ маркою „Косарь“ выбитою на вôдворотнôй сторонѣ пятки и спроваджені просто вôдъ фірмы

Л. Мінцеръ въ Дрогобичи (Галичина).

Господарѣ збираючи замовленя мають провізію.

Рôкъ 1843 заложеня

ЗНАМЕНИТА

МАСА ВОСКОВА

власного выробу

загально за найлѣпшу узнана

также

ГЛЯЗУРА БУРШТИНОВА

до лякированя пôдлоги, сохне дуже скоро

заразомъ

головный свôй складъ

фарбъ, покостôвъ, лякерôвъ, неменше також оливу до паленя и до машинъ

поручає

ВОЛЬФЪ ЧОППЪ

у Львовѣ Жôвкôвска ч. 2.

Рôкъ 1843 заложеня.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

аптикарь у Львовѣ улиця Жолкôвска (коло заставы),

поручає выпробовані и за скуточні узнані

Пигулки зъ Гуаяколемъ

знаменитî въ недугахъ грудныхъ, яко презерватива наколи зайде обава сухôтъ, также въ початкахъ хоробы радикально убиваючî бактеріи. — Цѣна пуделка 1 злр. (Зô способомъ ужитя.)

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.